Viața Sfântului Ioan Iacob Românul de la Hozeva
Sihastru din Țara Sfântă

Prea Cuviosul Ieroschimonah Ioan Iacob s-a născut în România, județul Dorohoi, comuna Horodiştea, în anul 1913, din părinții Maxim şi Ecaterina, buni creştini ortodocşi şi cu posibilități de trai reduse.
La Botez, i s-a pus numele de Ilie; nimeni nu a putut bănui atunci că micul Ilie va viețui într-o zi în locurile unde a trăit Sfântul Prooroc Ilie.
Când micul Ilie a împlinit vârsta de 6 luni, a murit mama lui, iar cu trei ani mai târziu moare pe frontul din Ungaria şi tatăl lui. Rămas orfan de ambii părinți, a fost luat în grijă de o bunică cu numele Maria - bunica Maria. Ea a dorit foarte mult să-şi petreacă sfârşitul vieții într-o mânăstire, dar a renunțat având acuma grijă de Ilie.
Prunc orfan fiind, a fost hrănit cu ceaiuri şi numai din când în când era alăptat, de o vecină, aşa că cel ce era să devină Sfântul Ioan a fost obişnuit cu postul din pruncie. Bunica Maria, atât din cauză că nu a putut merge la mânăstire, cât şi de mila copilului, plângea mereu. Când băiatul s-a făcut mai mărişor, îi citea din cărți despre patimile Mântuitorului, Visul Maicii Domnului şi altele şi tot timpul cât băiatul citea, ea plângea.
Într-o seară, pe când Ilie citea ca de obicei şi văzând-o plângând aşa de tare, copilul s-a întristat şi a întrebat-o:
- Mamă, de ce atunci când eu citesc tu plângi aşa de tare şi mai ales când citesc din Patimile Domnului nostru Iisus Hristos?
- O, copilui meu, zise ea, durerea din casa noastră tu nu o ştii. Mama ta nu sunt eu. Mama ta s-a prăpădit.
Şi i-a povestit toate cu de-amănuntul şi destăinuindu-i jalea ei că nu a putut merge la mânăstire, aşa cum făgăduise şi îi zice că se roagă la Dumnezeu, măcar prin el să-şi dobândească mântuirea. După această spovadă, ori de câte ori citea băiatul din cărțile sfinte, plângea şi băiatul, ştiind că este singur pe lume. Când Ilie a împlinit vârsta de 10 ani, s-a stins din viață şi aceea care i-a fost mamă şi bunică, rămânând pe seama unui unchi, care era căsătorit a doua oară cu o femeie cu mulți copii.
Pentru că Ilie era foarte înțelept la şcoală, deosebindu-se de copiii unchiului, era mereu pismuit şi nedreptățit. La masă, cu atâția copii, el se simțea străin; mânca puțin şi se scula de la masă aproape flămând, aşa încât, el de mic a plâns foarte mult şi a postit şi a dobândit virtuțile pe care trebuie să le aibă un monah desăvârşit: smerenie, post, rugăciune, sărăcie şi ulterior, pribegie.
Şcoala primară a urmat-o în satul său natal. La terminarea şcolii primare, profesorul a îndemnat pe moş Alecu (unchiul său), să dea pe Ilie mai departe, zicând:
- Moş Alecu, este păcat de acest băiat aşa de înțelept să nu-l dai la şoală mai departe.
La sfatul profesorului, moş Alecu îl trimite apoi să urmeze studiile la Liceul din Coțmani, în Bucovina, unde a urmat trei ani şi apoi patru ani la Liceul Dimitrie Cantemir din Cernăuți, unde trece şi examenul de bacalaureat în anul 1932, fiind clasificat primul.
La şcoală, Ilie a avut mult de îndurat; ca orfan, nu plătea taxele şcolare dar, pentru plata cărților, pentru haine de paradă şi alte cheltuieli, moş Alecu nu-i trimitea nici un ban; dormea şi mânca la internatul liceului.
Pentru cărți, Ilie cerea cartea de la profesor, o citea noaptea şi o da înapoi a doua zi, aşa făcuse cu toate cărțile timp de şapte ani cât au durat cursurile liceale. În excursii şi la parade Ilie nu se ducea, căci nu avea haine de paradă, avea numai un rând de haine ce erau pe el. Un ban de buzunar ca să mai cumpere şi el câte ceva de ale mâncării când ieşea cu ceilalți băieți, el nu

avea. Se întrista tânărul Ilie când colegii lui plecau în excursie şi el trebuia să rămână singur în internat, dar nu şedea în trândăvie ci învăţa, cugeta şi se ruga încontinuu.
Vara, în perioada vacanţelor, se ducea la unchiul său, moş Alecu, şi-l ajuta la munca câmpului, la prăşit, la coasă şi la alte treburi gospodăreşti. Nimeni nu ţine minte să-l fi văzut făcând vizite la preotul satului sau la profesorul său, sau stând de vorbă fără rost cu oamenii.
Când a dat bacalaureatul a dormit la Mitropolie în Cernăuţi şi s-a mărturisit la un preot arhimandrit, care îl sfătuieşte să rămână acolo şi să facă teologia. După scurt timp însă, arhimandritul, din cauza neînţelegerii cu ceilalţi părinţi, care erau basarabeni, este nevoit să plece, şi la plecare îl sfătuieşte să nu rămână acolo, ci să meargă la Mânăstirea Neamţ şi îi dă chiar o recomandare către stareţul de acolo, arhiereul Nicodim Munteanu, mai târziu mitropolit al Moldovei la Iaşi şi Patriarh al României. Tânărul Ilie se şi gândeşte ce să facă. Colegii lui s-au înscris fiecare la facultatea la care au voit, dar el ce să facă? După multă rugăciune, treaz fiind şi în plină zi, aude o voce:
-Mânăstire!
Simţind în suf1etul său o chemare deosebită de la Dumnezeu pentru o viaţă curată în monahism, pleacă imediat la Mânăstirea Neamţ şi este primit de stareţul arhiereu Nicodim şi stă aici cam un an, adică anul l933. Aici a fost pus la multe ascultări printre care şi ajutor de farmacist pe lângă vestitul farmacist Iov schimonahul, apoi bibliotecar al mânăstirii unde s-a îmbolnăvit cu aranjatul cărţilor pline de praf şi de mucegai şi de la curenţii de la ferestre, şi de la crăpăturile de la duşumea, căpătând reumatismul, de care a trebuit să sufere toată viaţa lui, până la mormânt.
În mânăstire s-a împrietenit cu cei mai bătrâni şi mai învăţaţi părinţi, cu care discuta despre mântuirea sufletului şi problema schimbarii calendarului, care era încă mult discutată atunci şi constituia o problemă cheie. S-a împrietenit cu un frate din Bucovina şi pe acest frate stareţul a hotărât să-l facă călugăr împreună cu alţi fraţi dar el n-a voit, spunând că mai întâi să facă Botezul adevărat prin afundare după cum s-a rânduit prin Sfinţii Apostoli, iar nu prin stropire cum se făcea atunci în Bucovina. După ce l-a botezat, a fost făcut şi călugăr şi cu acesta fratele Ilie s-a hotărât ca să meargă la Muntele Athos, unde se păstrează Calendarul adevărat ortodox. Încercând să scoată paşaportul pentru Athos, n-au reuşit, spunându-le că trebuie să facă mai întâi serviciul militar. Dar Ilie, crezând că va reuşi să scoată paşaportul ca civil, s-a bărbierit şi tot n-a reuşit şi de ruşine nu s-a mai întors la Mânăstirea Neamţ. Apoi a vizitat şi pe Petrache Lupu la Maglavit şi ca mărturie se păstrează hârtia cu iscălitura preotului din Maglavit. La întoarcerea din Maglavit a trecut pe la Mânăstirea Turnu de pe Valea Oltului. Acolo, cu câteva zile mai înainte, arsese Biserica. Când l-au văzut părinţii din mânăstire, care erau în număr de şase, l-au rugat mult ca să rămână la ei, că nu mai aveau nici un tânăr, care să-i ajute, tocmai plecase un frate tânăr şi nu mai ştiau nimic de el. Ilie a rămas cu bucurie acolo un an întreg. Mânăstirea avea o grădină cu mulţi pomi fructiferi, din care Ilie, mâncând, s-a mai îndreptat cu sănătatea. Părinţii din mânăstire voiau să rezidească biserica arsă şi sfătuiau pe Ilie să meargă după milostenie prin sate şi să adune bani împreună cu o călugăriţă de la o altă mânăstire, dar Ilie n-a primit să facă această ascultare.
Acum se apropie timpul ca să facă armata şi părinţii îl sfătuiau ca să se facă diacon şi să scape de armată. Ilie însă n-a voit, căci nu voia să rămână acolo, şi a preferat să facă serviciul militar. În timpul serviciului militar, nu s-a bărbierit, ci a purtat barbă. După terminarea serviciului militar se călugăreşte primind numele de Ioan, aceasta a fost în preajma Sfintelor Paşti ale anului 1936, de când îşi închină toată viaţa sa monahismului. Stareţ al Mânăstirii Neamţ era acuma Valerie Moglan, la care a fost intendent de stăreţie şi profesor de limba română pentru pregătirea fraţilor din mânăstire. De remarcat este faptul că fratele Ilie şi Părintele Ioan a avut numele celor doi mari prooroci: Sfântul Ilie râvnitorul şi Sfântul Ioan Botezătorul postitorul, şi s-a învrednicit să trăiască chiar pe locurile unde s-au nevoit aceşti doi mari prooroci, pe care i-a avut întotdeauna ca o oglindă şi sprijinitori în toate ispitele şi

necazurile lui. Dar un foc puternic ardea în inima lui şi o dorinţă nestrămutată ca să meargă la locurile Sfinte ca să se închine şi să calce pe urmele Domnului nostru Iisus Hristos. Dorinţa lui se realizează şi primeşte blagoslovenie de la arhiereul Nicodim, acum mitropolit al Moldovei, care i-a dat şi prima blagoslovenie când a intrat în Mânăstirea Neamţ, şi în toamna lui 1936 porneşte spre Locurile Sfinte unde se păstrează Calendarul Ortodox neschimbat moştenit de la Sfinţii Părinţi ai Bisericii de Răsărit.
La Ierusalim, Părintele Ioan a venit cu încă doi monahi din Mânăstirea Neamţ: monahul Claudio şi monahul Damaschin, care după vizitarea Sfintelor Locuri se reîntorc în România, iar Părintele Ioan cu greutate se închinovează în Lavra Sfântului Sava, situată între Bethleem şi Marea Moartă, unde primeşte tunderea monahală în treapta schimniciei.
Greutatea de a intra în Mânăstirea Sfântul Sava a provenit din partea egumenului Nicolae, care avea două motive:
1. Cuza-Vodă, la 1862, a făcut secularizarea averilor mânăstireşti, după care lege au avut de pierdut mânăstirile din Ţara Sfântă şi
2. În mânăstire mai exista duhovnicul Sava, cuţovlah, care vorbea bine limba română şi încă un monah român şi împreună cu Părintele Ioan ar fi putut face partid, ceea ce nu s-a întâmplat.
Totuşi Mânăstirea Sfântul Sava avea mare lipsă de personal, tânărul şi egumenul Nicolae a mers la Patriarhul din Ierusalim şi i-a cerut să-i dea personal şi acesta i-a spus:
-Uite, tânăr şi nu vrei să-l primeşti.
Numai în urma acestui eveniment l-a primit pe Părintele Ioan. În Mânăstirea Sfântul Sava învaţă bine limba greacă, o vorbea perfect ca şi grecii. Se ocupă mult cu cititul, cercetează vestita bibliotecă a mânăstirii şi face traduceri multe din limba greacă în limba română care să fie folositoare tuturor românilor, care le vor citi. Ajunge paracliser, ajutor de econom şi cu îngrijirea bolnavilor, care îi răpea foarte mult timp. Ca paracliser trebuia să aprindă candelele la două Biserici şi la patru Paraclise. Venea la chilie seara la ora 10 ca să se odihnească şi când să adoarmă îl trezea vecinul de alături, un bătrân bolnav şi de minte, care până atunci se săturase de somn şi se scula şi începea să cânte tropare şi condace, iar Părintele Ioan trebuia să se scoale la ora 11 şi să aprindă candelele şi să tragă clopotele de deşteptare. De aceste „neadormite Candele“ Părintele Ioan avea grijă.
Odată Părintele Ioan venea de la Ierusalim cu un măgar şi cu un arab pe valea ce trece pe lângă mânăstire, căci acesta era drumul obişnuit, circa patru ore de mers. Cam la mijlocul drumului vede pe un deluşor o mulţime de arabi, care păzeau trecerea economului mânăstirii, ieromonahul Pavel, care era trecut la Ierusalim şi la întoarcere îl aşteptau ca să-l omoare, fiind supăraţi că i-au oprit să aducă proviziile la mânăstire şi în locul lor a pus pe alţii.
Când l-au văzut pe Părintele Ioan, crezând că este economul, un tânăr ridică un par de lemn să-i dea în cap şi când a ridicat parul, tatăl lui a strigat:
- Stai, nu da, că nu-i el, este altul!
Şi a stat cu parul aşa şi Părintele Ioan a scăpat de moarte sigură.
Părintele Ioan se îngrijea şi de bolnavii mânăstirii. Auzind arabii de el că este priceput, au început să vină şi ei ca să-i ajute şi să-i vindece şi cu timpul este numit de toţi „Doctorul Mânăstirii“.
În acea vreme începuseră mari tulburări, se răsculaseră arabii împotriva englezilor şi arabii aduceau răniţii în mânăstire şi în mânăstire nu mai era linişte.
Părintele Ioan era foarte obosit şi slăbit din pricină că nu avea nici o clipă de odihnă, fiind bolnav şi cu rinichii şi clima şi hrana nefiind prielnice, se hotărăşte să plece în pustie pentru linişte. Se mărturiseşte la Părintele duhovnic Sava, care îi dă blagoslovenie să plece în pustie, aceasta în anul 1939. Părintele Ioan pleacă cu un frate nou sosit din România, care însă după 3 luni s-a reîntors în România din cauza asprimii pustiei. La plecare au luat şi un arab până la un loc şi pe urmă s-a întors înapoi. Au mers mai departe prin pustie la Fesca, azi îi spune Qumran, unde s-au făcut săpături şi s-au găsit fragmente din Vechiul Testament şi unde au

trăit esenienii.
Până acolo nu mai era mult de mers şi fără drum, numai prin pustietăţi, şi noaptea se apropia şi apa din vasul lor se terminase şi ei erau foarte obosiţi, căldura era de 40 de grade şi nu ştiau ce să facă de apă. Stând jos şi odihnindu-se, văd aproape de dânşii mulţi bărzăuni, care se coborau şi se ridicau dintr-o vale adâncă printre stânci. Se uită cu atenţie şi văd ceva licărind ca apa, dar cum să se coboare! Aveau o funie şi se leagă unul de mijloc şi unul ţinea bine funia şi aşa au ajuns în fundul văii, acolo era puţină apă rămasă din ploile de iarnă, din care beau şi bărzăunii. Au băut, s-au întărit şi au luat apă şi în vasul lor. A doua zi au mers până la peştera dorită, unde au stat numai două săptămâni, căci apa era sălcie şi în afară de asta au năvălit beduinii cu vitele lor.
S-au mutat la Peştera de la Calomona, care este la un kilometru depărtare de mânăstirea Sfântul Gherasim spre Marea Moartă şi Iordan. Au plecat noaptea, ca să nu-i vadă de la Marea Moartă, străbătând pustia prin văi şi dealuri. Deodată văd pe un deal în apropiere de ei o fiară cât un măgar, care mereu se oprea şi se uita la ei.
Dumnezeu i-a ocrotit şi fiara nu i-a atacat căci era o hienă, foarte periculoasă, dar şi fricoasă, care atacă la miezul nopţii.
Peştera de la Calomona era umedă şi apa o aduceau de la mânăstirea Sfântul Gherasim. Între timp, fratele din România a plecat dar a venit monahul Ioanichie, un alt călugăr de origine română, care a rămas cu Părintele Ioan până la sfârşitul vieţii lui.
Aici au stat un an şi jumătate în condiţii foarte grele. Aici Părintele Ioan a tradus din limba greacă Acatistul Adormirii Maicii Domnului şi l-a terminat pe ziua de 5 august, ziua în care trebuia sa fie şi adormirea părintelui Ioan.
Condiţiile de hrană fiind nepotrivite, Părintele Ioan s-a îmbolnăvit de dizenterie, de care a suferit un an şi jumătate.
În acest timp, al doilea război mondial era în plină intensitate. Germanii se apropiau de Alexandria din Egipt, şi fiindcă România era aliată cu Germania, englezii au adunat pe toţi românii într-un lagăr la un loc cu germanii şi italienii. Pe Părintele Ioan, deşi bolnav, dar fiindcă cunoştea limbi mai multe (germana, franceza, araba, greaca) l-au ţinut 9 luni mai mult decât pe toţi. După eliberarea din lagăr s-a întors iarăşi la Mânăstirea Sfântului Sava.
La praznicul Mânăstirii Sfântului Teodosie s-a dus şi Părintele Ioan şi s-a rugat cu fierbinţeală la Sfintele Moaşte „Capul Sfântului Teodosie“ începătorul de obştie şi a simţit multă uşurare de suferinţa care o avea şi s-a vindecat cu harul Sfântului Teodosie.
A doua oară în Mânăstirea Sfântul Sava, Părintele Ioan şi-a luat iarăşi ascultările de mai înainte, dar acum era mai slăbit şi anemiat şi clima îi făcea mult rău, tot mereu sta şi se gândea cum să scape iar la linişte, căci mânăstirea nu avea alt călugăr tânăr, care să ia ascultările lui.
În vremea aceea era ca superior la Biserica Românească din Ierusalim, arhimandritul Victorian, care cunoştea pe Părintele Ioan de la Mânăstirea Neamţ şi fără să-l întrebe a scris la Patriarhul Nicodim ca să facă o intervenţie la patriarhul Ierusalimului şi să hirotonisească preot pe Părintele Ioan pentru Schitul Românesc de la Iordan cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul. Părintele Ioan de două ori a fost îndemnat de a se hirotonisi ca diacon, o dată la Turnu şi a doua oară la Mânăstirea Neamţ, dar n-a primit. Acuma, ca să poată ieşi la linişte, a primit. Patriarhul Ierusalimului a aprobat hirotonisirea şi la 13 mai (Sfânta muceniţă Glicheria) a fost hirotonisit ierodiacon în anul 1947, de către arhiereul Irinarh şi la 14 septembrie, acelaşi an, a fost hirotonit ieromonah şi egumen pentru Biserica românească de la Iordan, hirotonia s-a făcut în Biserica Sfântului Mormânt.
După hirotonire, superiorul Bisericii româneşti tot amâna ca să-l trimită la Iordan, dar Părintele Ioan i-a spus că el în Ierusalim în oraş nu stă şi s-a întors înapoi la Mânăstirea Sfântului Sava.
Văzând situaţia, arhimandritul Victorin îl cheamă înapoi şi-l lasă să plece la Iordan, dar fără nici un ajutor de hrană sau materiale.

Părintele Ioan a mers la Iordan împreună cu ucenicul lui, schimonahul Ioanichie. Suntem în luna decembrie 1948, când războiul dintre evrei şi arabi era în toi. La schitul de la Iordan se revărsase atât Iordanul cât şi pârâul ce trece pe lângă Mânăstirea Gheorghe Hozevitul şi toată grădina era înnămolită cu pământ şi nisip. Casa de locuit era compusă din două camere, mici, pline de nămol. Biserica era acoperită cu ţigle sparte şi ploua, printre pietrele pardoselii crescuse iarbă. S-a improvizat o sobă din tuci butoaie cu pământ deasupra şi care servea de pat. Un frate român din Ierihon (fratele Constantin) aducea pâine din porţia lui şi a făcut o căsuţă din lemnele ce s-au găsit în grădina Schitului, aceasta în mod gratuit. După câtva timp a murit Patriarhul Nicodim al României şi după obicei toate patriarhiile îi fac parastase la 40 de zile. Când a făcut parastas şi Patriarhul din Ierusalim, arhimandritul Victorin îl cheamă să ia parte şi pe Părintele Ioan, dar nu s-a dus, pentru că Patriarhul Nicodim cât a trăit a persecutat Biserica cu Calendarul adevărat Ortodox. Din cauza aceasta, arhimandritul Victorin s-a supărat foarte tare şi n-a vrut să treacă pe la Iordan, apoi din cauza războiului a plecat un an în Liban, iar la reîntoarcerea sa, aşa fel a făcut încât a trimis la Iordan pe Părintele ce fusese mai înainte.
Părintele Ioan ţinea foarte mult la respectarea canoanelor Bisericii Ortodoxe de Răsărit, din care pricină a avut mult de suferit.
Astfel a venit odată la Iordan arhimandritul Victorin cu un om bogat din America, care voia să vadă Schitul şi să-l ajute cu ceva bani. Când s-au aşezat la masă, arhimandritul Victorin a invitat la masă şi pe şofer, care era mahomedan. Părintele Ioan, fiindcă era şoferul de altă credinţă, n-a voit să stea la masă cu ei şi s-au supărat mult şi n-a mai dat nimic pentru biserică, Părintele Ioan însă aşa gândea: „mai bine sărac, dar curat“.
După ce a venit vechiul egumen la Iordan, Părintele Ioan şi ucenicul său au plecat la Schitul Sfânta Ana, ca să se liniştească în peşterile de acolo. S-a înţeles cu egumenul Mânăstirii Gheorghe Hozevitul, care i-a dat şi aprobarea de hrană, şi care nu-i va face nici o greutate. Sosirea în mânăstire s-a făcut în noiembrie 1952.
A stat aici un an, până a venit un monah din Cipru, monahul Pavel, cu care s-a înţeles să meargă în peşterile de la Schitul Sfânta Ana. Monahul Pavel l-a ajutat de a pus uşă şi ferestre la chiliuţa lui mică unde a stat şapte ani fără să meargă la mânăstire sau la Ierihon, răbdând zăduhul zilei, vara ajungea căldura până la 40 de grade. Foarte mult suferea de reumatism, zi şi noapte se chinuia cu schimbatul flanelelor pline de sudori, căci fiind foarte slab, nu le putea suferi să se usuce pe corp. Hrana lui era posmag şi pâine mai rar, când îi aducea fratele român, Constantin din Ierihn. Toată viaţa lui a trăit în mare sărăcie, ca să-l îmbogăţească Dumnezeu după trecerea din viaţa aceasta. Chilia părintelui Ioan se află pe Valea Hozeva mai jos de Mânăstirea Gheorghe Hozevitul şi căţărată sus cam la 50 de metri de firul văii, pe coasta stâncoasă şi pare un cuib de rândunea. Chilia monahului Pavel, prietenul părintelui Ioan, se află în apropiere şi are un mic Paraclis, unde adesea se făcea şi Sfânta Liturhie.
Părintele Ioan a avut mult de suferit şi de la arabii beduini, care aruncau cu pietre cu scopul ca să-l alunge de acolo, dar el toate le-a suferit cu bucurie şi smerenie. În peştera părintelui Ioan accesul era destul de greu, de la un anumit loc versantul era aproape vertical şi acolo a pus o scară de 5 metri, pe care o trăgea sus, aşa că primea numai pe cine voia. Cât a trăit în peşeră nu a primit parte femeiască.
În chilie, după ce făcea pravila şi canonul, Părintele Ioan se ocupa cu scrisul şi cu traducerea din limba greacă în limba română. A extras din cele mai folositoare cărţi, care să fie folositoare tuturor creştinilor, care le vor citi. A scris în versuri şi în proză. Toate scrierile lui sunt scrise cu atâta duh de smerenie şi umilinţă că toţi care le citesc nu pot să nu lăcrimeze, oricât de împietrită ar fi inima. O parte din opera lui a apărut în două volume sub titlul Hrană Duhovnicească.
Din scrierile lui se poate înţelege viaţa lui plină de nevoinţe şi totdeauna cu mintea şi cu inima la Cel Răstignit pe Golgota pentru mântuirea lumii. Aşa a gândit ziua şi noaptea până i s-a

apropiat sfârşitul.
Cu două săptămâni înainte de a-şi da sufletul în mâinile Domnului, ziua pe la amiază, a văzut pe cerul senin în partea dreaptă o cunună din frunze de finic şi scris: „Fericiţi…“ şi alte cuvinte iar în stânga: „Blestemaţi…“ şi alte cuvinte... şi fulgere şi săgeţi ca de trăznet. Vedenia a spus-o ucenicului său schimonahul Ioanichie care l-a îngrijit tot timpul şi i-a spus că dacă îi va scădea temperatura şi o să poată vorbi, o să-i spună mai multe din tot ce a văzut din vedenie pe cer. Scrisul „Fericiţi…“ fiind pentru dânsul n-a voit să spună ca să nu se laude singur. Cunoscând că i se apropie sfârşitul, s-a împărtăşit singur miercuri dimineaţa, având Sfintele Taine.
Temperatura îi creştea mereu şi slăbea văzând cu ochii şi nu a mai spus celelalte cuvinte din vedenie. Fiind luna august, afară temperatura era de 40 de grade. Peste noapte, Părintele Ioan s-a ridicat, vrând să spuna ceva dar n-a putut spune nimic şi s-a culcat înapoi în pat. După un ceas a ridicat mâna dreaptă în sus şi blagoslovea în toate părţile pe Sfinţii Părinţi pe care i-a lăudat în scrierile lui. După aceea, în zorii zilei de joi, 5 august 1960, a fost chemat la cele veşnice, singurul părinte român care se mai afla la Locurile Sfinte, din Valea Iordanului, Ieroschimonahul Ioan Iacob.
Răbdând cu multă tărie bolile din timpul vieţii, cu regim sever de mâncare şi băutură, cu mintea aţintită mereu la Patimile Celui Răstignit pe Golgota, Părintele Ioan a reuşit să dematerializeze trupul şi să se unească cu Dumnezeu în Rugăciune.
Ştia că se duce la Domnul la o vârstă foarte tânără, dar nu a fost deloc întristat şi singur s-a pregătit în seara zilei de 4 august.
Ucenicul lui, schimonahul Ioanichie, spune că îi punea un şervet muiat în apă, căci tot trupul ardea având temperatura de 40 de grade şi totuşi niciodată nu a scos un „Of!“ ci numai îi mulţumea frumos.
Părintele Ioan în toată viaţa lui a căutat ca să respecte canoanele Bisericii Ortodoxe, de la cele mai mici lucruri până la cele mai mari. Astfel când a slujit Sfânta Liturghie în Mânăstirea Gheorghe Hozevitul, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul, a refuzat să dea Sfânta Împărtăşanie la o preoteasă din satul Taibe, pe motiv că înainte cu o zi, la Botezul Domnului, mâncase carne, adică nu postise trei zile înainte.
Atunci egumenul, care era duhovnicul ei şi îi cunoştea şi situaţia, a pus epitrahilul şi a împărtăşit-o.
Din momentul când a fost hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt şi până la sfârşitul vieii, Părintele Ioan n-a slujit împreună cu alt preot. De asemenea, când slujea Sfânta Liturghie, nu punea la Proscomedie pe clericii de care auzise a fi masoni.
După moarte, Părintele Ioan a fost îngropat într-un vechi mormânt, care exista în peştera lui şi unde în trecut fuseseră îngropaţi mulţi pustnici. Deasupra s-au pus scânduri şi capac din pământul tare ca betonul.
În anul 1968, ucenicul lui, schimonahul Ioanichie reuşeşte să publice o parte din scrierile părintelui Ioan, în două volume, sub denumirea de Hrană Duhovnicească, carte cu cele mai minunate şi umilicioase cugetări care suie pe om cu sufletul la cer, scrieri în versuri, care poezii oglindesc şi viaţa Părintelui Ioan, fiind de o profundă simţire spirituală.
După un timp îndelungat, Părintele Ioan arată în vis ucenicului său, schimonahul Ioanichie, că trebuie dezgropat, dar egumenul şi părinţii din mânăstire au hotărât să-l lase acolo pentru totdeauna. A trecut un an de la arătarea în vis şi egumenul în cele din urmă a acceptat ca să-l dezgroape, dar să rămână în acelaşi loc; aceasta s-a întâmplat în 1980, adică după 20 de ani de la îngropare.
Când s-a dezgropat corpul Părintelui Ioan, s-a văzut o minune mare. Corpul Părintelui Ioan era întreg, cu miros plăcut, cu hainele neputrede, epitrahil şi schima întregi şi pielea uscată pe oase şi arăta ca şi cum ar dormi, cu faţa curată, cu barba neagră întreagă, faţa plăcută ca şi cum ar dormi.

Văzând egumenul această minune, s-a hotărât să-l aducă la Mânăstirea Hozeva într-un sicriu provizoriu, care nefiind de bună calitate şi frumos, nu putea să fie expus şi arătat la închinători, dar bani nu erau pentru a se cumpăra alt sicriu.
În timp ce era expus în mânăstire în acel sicriu provizoriu, o femeie tocmai din Australia, mama preotului Haralambie, a avut o vedenie în vis în care s-a arătat o persoană necunoscută ei ca şi călugăr şi i-a spus să adune bani pentru a face o raclă pentru un sfânt cu trupul întreg. Dar cum îl chema şi cine era şi în ce loc era, nu i s-a arătat.
Povestind visul la unul şi la altul, toţi se mirau, neştiind ce înseamnă asta.
Nu mult după această întâmplare, a venit la închinăciune o persoană de acolo care a văzut pe Sfântul Ioan şi a spus că acum a găsit pentru cine trebuia să fie racla. Era pentru Noul Sfânt Ioan, de la Mânăstirea Hozeva. Cu banii adunaţi în Australia i s-a făcut o raclă frumoasă care s-a aşezat în Biserica cea mică a Sfântului Ştefan lângă mormântul Sfântului Gheorghe Hozevitul.
Aici vin închinătorii şi se închină cu multă evlavie şi credinţă, sărutând racla şi fiind foarte impresionaţi de această minune.
În timpul după ce a fost dus la Biserică, egumenul a plecat în Grecia după ceva ajutoare necesare reparării drumului ce duce spre mânăstire, fiind foarte prăpăstios. După plecarea egumenului, nişte preoţi din Patriarhie nu credeau de cuviinţă să fie aşezate în acest lăcaş nişte moaşte noi şi mai ales de alt neam. S-au sfătuit cu Patriarhul şi au hotărât să vina o comisie la faţa locului şi să-l ducă în altă parte.
Arhiereul n-a voit să-l scoată în lipsa egumenului, şi a aşteptat ca să se întoarcă din Grecia. În acest timp însă Patriarhul a murit, arhiereul a fost operat de rinichi, altul s-a îmbolnăvit rău de inimă, adică cei rânduiţi în comisie.
După cele întâmplate, i-a luat frica de pedeapsa Sfântului şi n-au mai venit, iar Sfintele Moaşte se odihnesc în pace, fără să le tulbure nimenea.
În timpul vieţii Sfântului, a venit la peştera în care locuia un preot numit Mitrofan, care locuia atunci în Sfântul Munte Athos şi care era pictor de meserie. Mitrofan, văzând singurătatea acestor locuri de la Schitul Sfânta Ana şi plăcându-i foarte mult, s-a hotărât să lase Sfântul Munte şi să vină să locuiască acolo, spunându-i Părintelui Ioan că mai întâi se duce acasă, ca să aranjeze casa şi apoi se va întoarce. Părintele Ioan i-a spus:
- Dacă vii, vino aşa cum eşti acuma, dar dacă vrei să pui casa la rânduială, nu ai să mai vii deloc.
Într-adevăr, plecând la Sfântul Munte, s-a apucat de lucru cu picturi trecând doi ani. Un ucenic de-al lui, cu năravul rău de a fura, i-a luat nişte pensule de valoare.
Preotul Mitrofan certându-l, ucenicul s-a mâniat şi într-o seară i-a ţinut calea şi l-a omorât.
Aşa s-au realizat cele spuse de Părintele Ioan, că dacă nu rămâi acuma, nu vei mai veni.
O credincioasă venită din Grecia la Mânăstirea Hozeva, văzând Sfintele Moaşte ale păritelui Ioan, a fost impresionată, s-a întristat mult şi s-a căit că le-a văzut, zicând:
- Mai bine nu le vedeam.
Ea era venită cu un grup de vizitatori. Mergând acasă la gazda din Ierusalim unde se oprise, a aţipit şi i s-a arătat Sfântul Ioan întruchipat foarte frumos, spunându-i:
- Ileano, de ce te-ai speriat de mine? Eu sunt Ioan. Ce rău ţi-am făcut?
Ileana, după acel vis, a vrut să vină din nou la Mânăstirea Hozeva ca să-şi ceară iertare de la Sfânt, dar trebuia să plece cu grupul din ţară. După un an a venit în mod special numai ca să-şi ceară iertare şi să obţină o fotografie a Sfântului Ioan, ca să-l pună la loc de cinste.
Locurile acestea pe unde a pustnicit Sfântul Ioan Iacob Românul, din pustiul muntelui şi a văii Hozeva, au jucat un rol important din cele mai vechi timpuri.
Isus al lui Navi, urmaşul lui Moisi, după căderea cetăţii Ierihon, a trecut pe drumul ce şerpuieşte de-a lungul pârâului Wadi Kelt sau cum i se zice astăzi Valea Hozevei şi a ajuns pe locul unde se află astăzi Ierusalimul.

Sfinții Părinți Ioachim şi Ana au avut în Valea Hozevei o stână de oi. Fiind foarte supărați că nu aveau copii, au plecat de acasă. Sfântul Ioachim a venit în Valea Hozeva şi s-a urcat în Peştera unde a stat cândva şi Sfântul Ilie şi s-a rugat aici timp de 40 de zile, ca să se milostivească Domnul şi să-i dea copil. Sfânta Ana a rămas în Ierusalim în locuința lor din apropierea Porții Leilor (sau a Sfântului Ştefan) unde la fel era o peşteră şi s-a rugat mult Domnului. După cele 40 de zile de post şi rugăciune, amândoi au fost vestiți de îngerul Gavril că vor avea pruncă, care urma să fie Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos.
După ce Sfânta Ana a dus-o pe prunca Maria în vârstă de trei ani la Templu, în Sfânta Sfintelor, pe locul unde se află astăzi moscheea lui Omar, s-a retras tot pe Valea Hozeva, într-o peşteră situată la circa un kilometru mai spre Ierihon de la Peştera Sfântului Ilie. Aici s-a retras Sfânta Ana cu un grup de femei pioase şi care de atunci se cheamă Der Benat după denumirea arabă sau mânăstirea femeilor sau Schitul Sfânta Ana.
Tradiția spune că piciorul drept al Sfintei Ana a fost păstrat la schit până prin secolul al XV-lea, când călugării de aici au fugit la Sfântul Munte Athos, de teama prigonitorilor şi au luat piciorul drept al Sfintei Ana şi au întemeiat Schitul Sfânta Ana din Muntele Athos, spre versantul sudic.
Sfântul Prooroc Ilie, urmărit de Isabela, aici s-a adăpostit timp de trei ani şi jumătate, hrănit de un corb, care dimineața îi aducea carne şi seara pâine. Aceată Peşteră a rămas intactă de la Sfântul Ioachim şi până astăzi, chiar după ce mânăstirea a fost distrusă de Hosroe, împăratul perşilor, la anul 614.
Grijă mare a avut Părintele Ioan pentru folosul sufletesc al său şi al altora, după cum se vede în scrisoarea aceasta a lui cu denumirea Citirea şi Cugetarea Dumnezeieştilor Scripturi.
El spune: „De multe ori am scris cuvinte pentru folosul meu sufletesc şi am crezut că aceste cuvinte pot folosi şi alte persoane, care nu prea au vreme să deschidă cărțile şi poate nici nu au la îndemână cărțile potrivite. Ştiu că în ziua de azi toată lumea este grăbită şi cărțile cele groase ale Sfinților Părinți stau uitate şi rar cine le mai citeşte. Aşa este duhul veacului, aşa sunt ocupațiile oamenilor, aşa este războiul cel nevăzut, încât lucrul duhovnicesc, şi mai ales citirea cărților sfinte, nu prea au loc în viața creştinilor de azi. Şi asta nu se întâmplă numai în lumea mirenilor, ci înşişi monahii au început să ajusteze viața după moda nouă. Grija celor pământeşti îi ține încătuşați şi nu pot să mai afle vreme pentru citirea şi cugetarea dumnezeieştilor Scripturi. Abia au vreme să asculte pravila din Biserică, însă şi atunci mintea le este împovărată cu grija trupească şi necazurile vieții.
Pentru îndulcirea sufletului, greu se găseşte vreme în veacul nostru. Şi aceasta ne păgubeşte mai mult decât toate. Căci neavând răgaz a privi mai des către cele cereşti uităm rostul vieții, slăbim duhovniceşte şi ajungem de multe ori la deznădăjduire, când ştim ce fel de făgăduință am făcut înaintea lui Dumnezeu şi când vedem că se cheltuieşte viața în chip zadarnic".
Iată cum ne sfătuieşte Cuviosul Nicodim Aghioritul în privința aceasta: „Toți creştinii care ştiu carte, datori sunt a citi dumnezeieştile Scripturi, pentru că după cum zice Sfântul Ioan Gură de Aur, fară de citirea Sfintelor Scripturi nu poate cineva a se mântui".
În cuvântarea sa cea pentru Lazăr, Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Că nu este cu putință, nu este a se mântui cineva, neîndulcindu-se adeseori de citirea duhovnicească".
Apoi Sfântul Ioan Scărarul ne încredințează că citirea luminează şi adună pe minte şi năravurile le pune la îndoială.
Iar Sfântul Efrem Sirul zice: „În ce chip trâmbița strigând în vreme de război, deşteaptă osârdia vitejilor luptători împotriva inamicului aşa şi Sfintele Scripturi deşteaptă osârdia ta spre cel bun şi te îmbărbătează pe tine împotriva patimilor.
Pentru care frate al meu, trezeşte-te cu întemeiere şi te sârguieşte de-a pururea a te lipi de Sfintele Scripturi ca să te învețe pe tine cum se cade a fugi de cursele vrăjmaşului şi a dobândi viața veşnică. Sunt însă unii care citesc, dar nu-şi dau silința ca să înțeleagă cele scrise.
Sfântul Apostol Pavel scrie către ucenicul său Timotei: „Ia aminte la citire".

Iar despre Sfântul Vasile cel Mare şi Sfântul Grigore Teologul, spune istoricul Rufin, că 13 ani au şezut în pustie cugetând Scripturile. Acum să ne oprim puţin la cei care trăim în veacul acesta de pe urmă şi să ne întrebăm:
Dacă în vremea cea veche era neapărat nevoie de citirea Scripturilor, dar oare astăzi când s-au înmulţit vicleşugurile în lume şi s-au împuţinat păstorii cei buni, acum când nu mai găseşti pildă de viaţă şi nici povăţuitori sufleteşti, cu atât mai mult trebuie să ne sârguim la citirea Sfintelor Scripturi, căci în ele vom găsi mângâiere şi luminare.
Din Sfântul Isac Sirul, Cuvântu1 36, Părintele Ioan a extras cele ce urmează, care sunt de folos pentru toţi:
„Aceasta este voia Duhului Sfânt, ca să fie iubiţii lui în neîncetate osteneli. Nu locuieşte Duhul lui Dumnezeu în aceia care trăiesc în odihnă, ci duhul diavolului; după cum şi unul din cei ce iubea pe Dumnezeu a zis: „M-am jurat să mor în fiecare zi!“
Din aceasta se observă robii lui Dumnezeu cei curaţi, din ceilalţi, căci aceştia trăiesc în scârbe şi strâmtorări, dar lumea în desfătare şi odihnă; pentru că nu a voit Prea Bunul Dumnezeu, ca iubiţii lui robi să aibă odihnă în această viaţă, dar mai mult a voit ca înseşi ei în scârbe, în greutăţi, în griji, în sărăcie, în goliciune, în singurătate în datorii, în boale şi defăimări, în bătăi şi zdrobirea inimii cu trup bolnăvicios şi chip scârbit de neamuri într-o stare care nu se aseamănă cu ceilalţi oameni, în locuinţă singuratică şi liniştită şi cu totul nevăzut de oameni şi slobod de orice lucru care aduce mângâiere pământească.
Pentru asta aceştia plâng şi lumea râde, aceştia suspină şi lumea se bucură, aceştia postesc şi lumea se desfătează, ziua se ostenesc şi noaptea se pregătesc de nevoinţă, sunt unii care se dau la osteneli de bună voie şi la scârbe împotriva patimilor, alţii goniţi de oameni.
Şi unii din aceştia s-au gonit, alţii s-au ucis şi alţii se ascundeau printre crăpături. Şi se împlinea la ei cuvântut care zice că în lume scârbe veţi avea, dar în Mine vă veţi bucura. Căci cunoaşte Domnul, câţi trăiesc în odihnă, nu pot să rămână în dragostea lui şi pentru aceasta, i-a împiedicat pe ei de la odihnă şi de la pofte, Hristos Mântuitorul nostru a cărui dragoste este mai puternică decât moartea cea trupească şi să arate şi în noi puterea dragostei Lui. Amin.
Printre scrierile Sfântului Ioan s-a găsit aceasta, foarte importantă pentru mântuirea sufletelor: să nu ne facem judecători slujitorilor lui Dumnezeu, conform cuvintelor Evangheliei care zice: „Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi“. Mt. VII. 5.
În istoria Bisericească a preaînţeleptului ierarh Meletie spune ca după ce s-a terminat cel dintâi Sobor a toată lumea din Niceea, se bucura mult Sfântul Împărat Constantin cel Mare pentru biruinţa Bisericii împotriva celor hulitori. Fiind şi împăratul de faţă la Sobor, i-a cinstit pe Sfinţii Părinţi cu daruri bogate după vrednicie, iar Cuviosului Pafnutie îi săruta împăratul cu multă evlavie ochii cei scoşi şi mâinile lui ciuntite de tirani. De asemenea şi pe toţi ceilalţi mărturisitori îi săruta cu cinste pentru a lua sfinţenie de la ranele lor pe care le-au primit în vremea prigoanei.
Unul dintre părinţii Soborului a dat în scris împăratului nişte jalbe împotriva unor episcopi cu purtări rele. Însă marele împărat Constantin n-a voit nici măcar să citească hârtiile lor şi nici nu s-a interesat cine sunt clericii vinovaţi, ci în faţa tuturor a ars hârtiile, zicând următoarele cuvinte: „Dacă eu însumi aş vedea cu ochii păcătuind pe vreun cleric, atunci l-aş acoperi cu hlamida mea adică cu mantia împărătească. Sfântul Împărat a căutat prin aceasta să dea pildă la toţi spre a nu vădi păcatele sau neputinţele cele ascunse ale clericilor.
Cei care scot la iveală păcatele sau neputinţele clericilor (preoţitor) se fac prin aceasta defăimători de lege, căci toţi clericii sunt slujitori ai Legii lui Dumnezeu.
Sunt unii creştini care judecă şi nici nu vădesc neputinţele clericilor, dar în schimb se feresc să ia în blagoslovenie de la cei cunoscuţi cu neputinţe omeneşti sau pătimaşi.
Iar dacă se întâmplă de plătesc Liturghii, ori se împărtăşesc la asemenea clerici şi pe urmă află că fumează ori se îmbată sau alunecă în alte patimi, atunci creştinii aceştia se căiesc pentru că au cerut Sfinţenia de la cei pătimaşi. Unii ca aceştia, măcar că nu judecă la arătare cu vorba,

însă cu lucrul (adică cu purtarea lor se fac judecătorii Fraților, dacă preotul sau arhiereul este drept credincios, atunci să fim încredințați că darul Sfântului Duh lucrează prin el la orice Taină bisericească oricât de păcătos ar fi el. Numai atunci când este oprit sau caterisit de către sobor ori de către arhiereul locului, sau când predică pe față vreo credință greşită, atunci cu adevărat nu mai lucrează darul Sfântului Duh prin el. Atunci trebuie să te fereşti de asemenea clerici.
În Pateric este un exemplu despre a nu judeca pe slujitorii lui Dumnezeu. Ava Marcu Egipteanul a petrecut 60 de ani neieşind din chilia sa. Şi avea obiceiul, preotul Schitului, de venea să facă Sfânta Liturghie în chilia lui în anumite zile. Diavolul văzând răbdarea bătrânului cel îmbunătățită, a meşteşugit ca să-l ispitească cu osândirea.
Deci, a îndemnat vicleanul pe un frate oarecare ce era îndrăcit ca să meară la bătrânul ca pentru blagoslovenie. Şi ajungând la pustnic, mai înainte de a rosti alt cuvânt, striga îndrăcit către bătrânul, zicând:
- Preotul tău are miros de păcat, deci să nu-l mai laşi să intre la tine!
Iar bătrânul cel insuflat de către Dumnezeu a zis către el:
- Fiule, toți oamenii îşi leapădă afară murdăria, iar tu ai adus-o la mine, dar scris este: Nu judecați ca să nu fiți judecați. Însă deşi preotul este păcătos, Domnul îl va mântui pe el, căci scris este: şi vă rugați unul pentru altul ca să vă tămăduiți. (Iacob V-5).
După ce a rostit aceste cuvinte, făcând rugăciune, Sfântul bătrân a gonit pe demon din om şi l-a slobozit sănătos.
Iar bunul Dumnezeu, văzând nerăutatea bătrânului, i-a descoperit lui un semn minunat. Şi iată cum mărturiseşte singur, prin însăşi cuvintele lui zicând:
- Când voia preotul să înceapă Sfânta Liturghie, am văzut pe îngerul lui Dumnezeu pogorându-se din cer şi punând mâna pe capul preotului. În clipa aceea s-a făcut preotul ca un stâlp de foc. Iar eu mirându-mă pentru acea vedere, am auzit un glas zicând către mine:
- Omule, ce te-ai mirat pentru lucrul acesta? căci dacă împăratul cel pământesc nu lasă pe boierii săi ca să stea întinați înaintea lui, ci toți sunt îmbrăcați cu slavă multă, atunci cu cât mai mult nu va curăți puterea cea dumnezeiască pe slujitorii Sfintelor Taine, când stau înaintea Slavei celei cereşti?
Auzind aceste graiuri, viteazul nevoitor Marcu, mai mult s-a sârguit a cinsti persoanele sfințite, sporind întru nevoințele sale. Iată ce daruri minunate primesc cei care nu osândesc pe clerici.
Viața părintelui Ioan este un exemplu viu de urcuş continuu spre desărvârşire şi unirea mistică a sufletului cu Dumnezeu.
Prin asceză severă şi-a eliberat sufletul de patimi şi şi-a fortificat firea cu virtuțile cele mai alese, care l-au dus la trăirea cea mai înaltă posibilă puterilor omeneşti de cunoaştere şi iubire. Muncă titanică a depus ca să extragă din cărțile Sfinților Părinți cele mai esențiale învățături folositoare tuturor celor ce le vor citi şi ca să fie mai atrăgătoare le-a pus în versuri, unele deja publicate în cartea Hrană Duhovnicească.
Toate învățăturile din scrierile părintelui Ioan sunt destinate tuturor celor ce le vor citi şi le vor aplica în viață, dar mai ales credincioşilor români de pretutindeni.
În poezia Paza sufletului se pune în evidență rolul pocăinții (adică a spovedaniei) şi al gândului la moarte.
În poezia Glasul Păstorului Celui Bun se descrie problema „Întrupării şi a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos“, care ne cheamă pe toți la El, ca la urmă să ne dea odihnă.
În poezia Dorul Bunicii se vede viața Sfântului Ioan, când era mic şi crescut de mătuşa Maria, căreia îi citea Patimile Domnului. Părintele Ioan de mic a stat la Picioarele Crucii şi cu mintea ațintită la Cel Răstignit, Care l-a ajutat tot timpul până a ajuns la cel mai înalt pisc al transformării dumnezeieşti a ființei lui purificate şi iluminate de Duhul Sfânt.
Pline de viață şi adâncă simțire sunt şi poeziile de mai jos:

- Mustrarea Tainică de Sus - Pentru Nesimțirea Mea.
- Rugăciuni şi Cugetări Umilicioase (ca a fiului risipitor).
- Glasul Conştiinței.
- Cele Şapte Păcate de Moarte.
- Răstignitorii de Azi la Sfânta Înviere.
- Sabia Durerii.
- Lumina Sfintei Învieri.
- Pe Drumul Crucii.
- Canonisirea Împiedecată de cei Adormiți.
- Floarea Bisericii din Carhidon.
- Spre Asfințitul Vieții Mele.
- Singura Mângăiere Românească.
- Himera Omului Modern.
- Mizeria din Lume.
- Cheful celor cu Radio, etc.

Scrierile Parintelui Ioan şi viața lui reprezintă un bun model de urmat de credincioşii creştini după poruncile Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi pentru urcuş pe scara valorilor spirituale până la nepătimire şi iubire.

Viața Sfântului Ioan Iacob este scrisă de ucenicul lui, schimonahul Ioanichie din Mânăstirea Gheorghe Hozevitul şi pustnic în Mânăstirea Sfânta Ana.

Trebuie să menționăm aici şi evenimentul întâmplat cu păsărelele cerului, hrănite şi cântate de Părintele Ioan în unele poezii ale sale şi care au venit să dea ultimul salut la prohodirea Părintelui Ioan. Faptele sunt istorisite de arhimandritul Amfilohie, stareţul Mânăstirii Gheorghe Hozevitul, care a făcut îngroparea părintelui Ioan. Arhimandritul Amfilohie fiind la Atena în anul 1981, în fața unui grup de credincioşi, admiratori ai părintelui Ioan, printre altele a istorisit şi evenimentul întâmplat cu păsărelele.

Părintele Ioan şi-a cunoscut singur sfârşitul şi l-a scris pe peretele peşterii. Fiind înştiințat de moartea părintelui Ioan, arhimandritul Amfilohie a coborât la peşteră şi cu alți pustnici din pustia Ruvan s-au urcat sus cu ajutorul unei scări şi l-au găsit pe Părintele Ioan mort pe rogojină, îşi pregătise singur mormântul.

Era cam pe la orele 10 ziua şi a început prohodirea şi dintr-o dată s-a umplut camera de păsări sălbatice din pustiu, care au început să zboare în toate părțile, aşezându-se pe cărți, stingând luminile, bătând din aripi deasupra trupului cuviosului Ioan şi aşezându-se pe trupul lui. Părinții au crezut că le este foame şi au adus mâncare: pâine şi posmag ce erau sus pe stâncă puse de Părintele Ioan, dar nu le-au trebuit. După terminarea slujbei, Părintele Ioan a fost pus în mormânt şi deasupra acoperit cu scânduri şi pământ şi când operația de acoperire a fost gata, toate păsărelele au zburat afară şi s-au împrăştiat în toate părțile, ele au dat ultimul lor salut celui ce le-a iubit.

După plecarea păsărelelor s-a mai adus pământ şi s-a făcut mortar cu apă şi s-au acoperit bine scândurile, aşa încât mormântul a fost ermetic închis.

Continuare la viața
Sfântului Ioan lacob Hozevitul

1.Însemnare de pe un carneţel din 1942

În această zi am citit cuvântul Marelui Vasile, despre paza ce se cuvine a o avea călugării tineri față de cei de o vârstă, precum şi pericolul sufletesc ce pândeşte pe cel care nu păzeşte aceasta.

M-am simțit adânc înțepat la inimă de acest cuvânt şi m-am hotărât să mai curm, întâlnirile dese şi cu multă vorbărie, precum şi neorânduiala la mâncare, mai ales sărbătorile cu două

mese.
De dimineață, neorânduiala la mâncare; rugăciune cu inima împietrită, vorbă îndrăzneață lipsită de smerenie, gânduri spurcate, lenevire la canon şi la pravilă; vorbă multă seara după vecerniță, la Biserică cu multă nesimțire şi trândăvie.
2. Astăzi la ceasul unu, n-am pomenit la proscomedie pomelnicile şi anaforă n-am luat din mâna preotului de la Marina Greacă din Egipt, care a slujit Sfânta Liturghie, că era calendarul nou şi toată ziua am petrecut-o cu discuții despre călugări.
3. În anul 1986 de Sfânta Înviere, au venit la Sfintele Locuri mulți închinători greci. O femeie din Creta a dat părintelui stareț Amfilohie o linguriță de aur şi a spus:
O femeie, care a vizitat Sfintele Locuri şi mânăstirea Hozeva, a rămas cu multă evlavie la sfinții de aici. Femeia s-a îmbolnăvit greu şi doctorii n-au putut face nimica şi era gata să moară, sta nemişcată, nu mai vorbea, cu ochii închişi şi toți aşteptau să-şi dea sufletul. Deodată se deşteaptă, deschide ochii şi începe să vorbească şi spune: am văzut un preot cu Sfântul Potir în mână şi mi-a spus să fac Cruce şi s-a atins cu lingurița de limba mea şi mi-a spus: eu sunt Ioan Iacob Hozevitul şi s-a făcut nevăzut. Femeia era sănătoasă. De bucurie a comandat o linguriță de aur şi a trimis-o ca mulțumire Sfântului.
4. Un preot grec, care a ajutat la transportul Moaştelor Sfântului Ioan de la Peştera Sfânta Ana în mânăstire, a spus următoarele: o persoană a tăiat 3 fire de păr de la Sfântul Ioan ca să le aibe de blagoslovenie. I s-a arătat Sfântul Ioan şi i-a zis să pună la loc firele de păr căci îi trebuiesc. Persoana respectivă a pus firele de păr la loc. Se crede că persoana în cauză este chiar preotul, dar a spus de altă persoană.
5. În anul 1965 s-a îmbolnăvit starețul, Părintele Amfilohie, şi a intrat în spital. Aici la mânăstire a venit un preot sârb, care nu ştie citi bine greceşte şi el are grijă de mânăstire şi de Biserică căci nu este altul, ceilaiți sunt bătrâni. El aprindea şi candelele şi tămâiază. Odată sau de două ori nu a tămâiat după ce a aprins candelele. I s-a arătat Sfântul Ioan şi i-a zis: de ce nu tămâiezi în Biserică? De atunci, este atent să tămâieze regulat.
6. După ce a murit Părintele Ioan Iacob, maica Galina din Ierihon, îl pomenea în rugăciunile ei împreună cu alți răposați trecuți în pomelnicul ei. După un timp a citit nişte scrisori de ale părintelui Ioan, în care era multă râvnă pentru credința ortodoxă şi pentru calendarul vechi, după care maicii Galina nu i-a plăcut şi l-a şters din pomelnic. După un timp oarecare, apare în vis Părintele Ioan şi îi zice: ce rău ți-am făcut, de ce nu mă pomeneşti? După aceia maica Galina, iar l-a pomenit până la moartea ei.
7. În 1986 a murit starețul arhimandrit Amfilohie, care a dezgropat pe Părintele Ioan şi l-a aşezat în Biserică, unde se află şi astăzi. În locul lui a fost numit un alt stareț, tot arhimandrit, tânăr de 22 de ani, iar Părintele ieromonah sârb a rămas econom.
După moartea starețului arhimandrit Amfilohie, marii epitropi şi cu arhiereii din Patriarhie, s-au hotărât să-l scoată din Biserică pe Părintele Ioan şi să-l reîngroape, neavând evlavie la el. Dar problema s-a amânat până la reîntoarcerea starețului din Elveția şi după ce s-a reîntors, s-a întâmplat ca Patriarhul Ierusalimului să plece în România, unde a fost invitat la întronizarea noului Patriarh al României.
Între timp au vizitat mânăstirea Gheorghe Hozevitul 3 stareți din România, de la mânăstirile Secu, Neamțu şi Bistrița, care s-au închinat la Moaştele Sfântului Ioan şi au dus vestea reîngropării Sfântului Ioan în România.
La reîntoarcerea Patriarhului, Biserica Română din Ierusalim, a cerut să ia Moaştele Sfântului Ioan şi Patriarhia din Ierusalim nu a aprobat.
Întrebat starețul nou ce se va întâmpla cu Moaştele Sfântului Ioan, a răspuns că Patriarhia a hotărât să rămână pe loc. Aceasta este a doua oară, când s-au ridicat contra Sfântului Ioan.
8. O persoană cu numele Marina Fecioara, fiind la studii la Ierusalim, venea de la Mânăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul, unde se mărturisea la un părinte compatriot de-al ei. În 1988, cu trei săptămâni înainte de Înviere, într-o noapte a visat că era înăuntrul Bisericii Sfântulut

Mormânt, şedea pe o bancă şi citea pe nişte hârtii, pe care le găsise acolo. Deodată vede un călugăr lângă ea, care îi zice: „acele nume pe care le pomeneşti sunt persoane care au făcut păcate în Biserică. Dar este Părintele Ioan Hozevitul, om bun cu frica lui Dumnezeu, care a făcut voia lui Dumnezeu, eu îl cunosc, s-a sfințit, este sfânt. Atunci Marina a răspuns: „da, îl ştiu, este la Hozeva“ şi îndată a dispărut. Şi zice Marina: eu când mă închinam în Biserică, nu sărutam racla cu Sfintele Moaşte, de aceea m-a încredințat că cu adevărat a fost Sfânt şi de atunci, de câte ori mă închin sărut şi racla cu Sfintele Moaşte şi îl rog cu credință şi îmi ajută la toate greuățile mele. Sfinte Ioane, ajută la toată lumea.
9. În anul 1988, la 8 septembrie, cu aranjamentul sărbătorii Naşterii Maicii Domnului, a rămas Părintele ieromonah Grigore, deoarece egumenul era plecat în Grecia. Toate treburile le-a făcut foarte bine şi a fost mulțumită toată lumea.
A doua noapte după praznic, Părintele Grigore, în vis se afla lângă racla cu Moaştele Sfântului Ioan. Deodată Părintele Grigore vede pe Sfântul Ioan în picioare în afară de raclă şi îl întreabă: ce faci părinte? Sfântul Ioan îi răspunde: bine. Atunci Părintele Grigore se pleacă, îi face metanie, zice blagosloviți şi îi sărută mâna. Sfântul zice: Domnul să te blagoslovească, îi face semnul Crucii deasupra capului şi îi sărută mâna. Când se ridică Părintele Grigore, nu-l mai vede, dar se uită în raclă şi îl vede culcat cum era şi mai înainte. Aceasta a fost un semn că Sfântul Ioan a fost mulțumit de modul cum a fost aranjamentul la sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului.
10. Altă dată Părintele Grigore îl vede pe Sfântul Ioan în Biserică stând în picioare înalt şi frumos cum era el şi îi zice: Eu ştiu de ce ai plecat din Sfântul Munte, să stai aicea. Asta a fost că Părintele Grigore se gândea să plece din mânăstire, iar Sfântul Ioan îi dă curaj să aibă răbdare şi să stea la mânăstire.
11. Legătură strânsă a fost şi este între Sfântul Ioan şi schimonahul Ioanichie, ucenicul Sfântului cel mai intim.
În mânăstire vin şi persoane care vorbesc lucruri necuvincioase, de care fapt Părintele Ioanichie este foarte supărat. Odată Sfântul i-a apărut şi i-a zis de două ori: „nu vorbi şi tu cu ei“. Scrie Părintele Ioanichie: Sfântul parcă este viu printre noi, pe unii îi mângâe, pe unii îi ceartă.
12. În Miercurea Patimilor din anul 1989, au venit la Moaştele Sfântului Ioan mulți credincioşi din toată lumea.
A venit şi o familie din Grecia, dar femeia avea duh necurat. Femeia s-a apropiat de sicriul cu Sfintele Moaşte, dar dracul a trântit-o jos la pământ şi a strigat puternic: „Ioane, mă arzi, Ioane mă arzi“ şi a ieşit din femeie, care s-a ridicat, s-a închinat la Moaştele Sfântului Ioan şi a plecat liniştită.
13. Când egumenul mânăstirii Gheorghe Hozevitul, i-a spus Patriarhului Diodor această minune, era de față şi un arhiereu bătrân care fusese prieten cu Sfântul Ioan.
Patriarhul a zis: „eu îl cunosc demult, el era Sfânt de când trăia“. Tot aşa a spus şi arhiereul: „şi eu îl cunosc bine, el este Sfânt de când trăia“. Şi cu alte ocazii, când a fost vorba de Sfântul Ioan, Patriarhul a spus că el îl cunoaşte că este Sfânt de cănd era în viață.
Din cartea „Saint Jean le Romain“ tipărită de Mânăstirea Ortodoxă Saint Michel Lavardac 1988.
14. Într-o zi 5 persoane au venit în plimbare până la Mânăstirea Saint Michel Lavardac, s-au instalat într-un balcon şi discutau ce cunoşteau sau ce au auzit despre Sfântul Ioan Românul de la Hozeva. Una din ele era profesoară, celelalte erau două familii.
Una din femei zice: „eu voi spune doar ceea ce cunosc, ceea ce am văzut cu proprii mei ochi. Mama mea suferea de mari dureri de cap, foarte atroce de mai mulți ani şi nu avea nici o şansă de vindecare. Am hotărât să venim cu mama la mânăstire într-o trăsură, dar fiind în vârstă, nu ne-am încumentat şi am renunțat. Ea ne-a spus apoi să ne închinăm înaintea Sfântului Ioan şi să-l rugăm ca s-o vindece şi dacă durerile vor înceta, ea va posti timpul celor

40 de zile din Postul Mare. Minunea s-a întâmplat şi mama mea s-a resimțit fară nici o durere şi a postit întregul Post Mare din anul 1985.
Fiecare spune ceea ce ştie, eu am spus ceea ce am văzut.
15. În septembrie 1985 mi s-a oferit Viața Sfântului Ioan Românul şi am cunoscut existența sa şi minunile sale. Cel mai mare din fii mei a căzut greu bolnav şi eu am rugat adesea pe Sfântul Ioan pentru ca ei să vină în ajutorul copilului meu. În adevăr, el s-a vindecat şi a revenit ca mai înainte, plin de sănătate. Sfântul ne-a ajutat totdeauna. Începând din acea zi, în toate dificultățile noastre, mici sau mari, de fiecare dată, noi facem apel la el şi ne ajută şi veghează vizibil asupra noastră. Eu mulțumesc Domnului Iisus Hristos, Prea Sfintei Maicii lui Dumnezeu, tuturor Sfinților şi Sfântului Ioan Românul.
Din Revista Foi Transmise, Sainte Tradition nr.42 ianuarie 1989 a Mânăstirii Saint Michel Lavardac.
16. Eu recunosc că dorințele prezentate Sfântului Ioan Românul au fost împlinite în săptămânile care au urmat. „Jean Jacques Gerard, 9 Foix".
17. Eu am cerut în rugăciunile mele Sfântului Ioan Românul de a mă vindeca de bolile care m-au făcut să sufăr mult timp şi eu am avut uşurare şi vindecare imediată. „Luciene Saroste, 47 Age".
l 8. Din Revista Foi Transmise, Sainte Tradition nr. 47 Noiembrie 1989.
Sfântul Ioan Românul se roagă lui Dumnezeu pentru noi! „Sfântul Ioan Românul face minuni şi eu țin a le semnala. Eu sunt fericită de această carte (este vorba de Viața Sfântului în limba franceză) care mă însoțeşte pretutindeni. Când eu sunt în suferințe, este El, la care eu fac apel şi mă resimt imediat în bunăstare, la fel şi copiii mei".

Mme H.S. 1123 Chalabre
15/7/89

Notă:
Aceasta este viața Sfântului Ioan cea adevărată, scrisă de ucenicul său, schimonahul Ioanichie, cu care a locuit împreună până la sfârşit. Această viață a Sfântului Ioan se află la Patriarhia din Ierusalim, în limba greacă, şi s-a tipărit în broşură în limba greacă trei ediții la Atena.

Acest text a mai aparut în limba română în volumul: Sfântul Ioan Iacob Românul „Din Ierihon către Sion, Trecerea de la pământ la cer", Învățături exprimate prin poezii foarte umilicioase şi proză plină de lumină cu conținut dogmatic şi moral, Jerusalem 1999.

Rugati-va pentru sora Lucia